ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА V. TRSTENJAK
представено на 4 септември 2008 година [1]

1. Със своята жалба дружеството Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading BV (наричано по-нататък „Heuschen & Schrouff“) иска отмяната на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности, постановено на 30 ноември 2006 г. по дело Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods/Комисия [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля жалбата му за отмяна на Решение REM 19/2002 на Комисията от 17 юни 2004 година, с което се установява, че молбата за опрощаване на вносните сборове на Heuschen & Schrouff не е основателна.

2. Тази жалба е свързана с преюдициално запитване на Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия), отправено в рамките на спор между Staatssecretaris van Financiën (държавен финансов секретар) и Heuschen & Schrouff относно последващо събиране на вносни мита [3], чието опрощаване е предмет на настоящия правен спор.

I — Правна уредба

А — *Разпоредби относно тарифното класиране*

3. Комбинираната номенклатура (наричана по-нататък „КН“), установена с приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа [4], се основава на световната хармонизирана система за описание и кодиране на стоките (наричана по-нататък „ХС“), изготвена от Съвета за митническо сътрудничество, понастоящем Световна митническа организация, и въведена в действие с международната конвенция, сключена в Брюксел на 14 юни 1983 г., одобрена от името на Общността с Решение 87/369/ЕИО на Съвета от 7 април 1987 г. [5] КН възприема

1 — Език на оригиналния текст: немски.
2 — T-382/04.
3 — Вж. в тази връзка мое заключение по дело Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading (C-375/07).
4 — ОВ L 256, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3.
5 — ОВ L 198, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 3, стр. 199.

шестцифрените позиции и подпозиции на ХС; само седмата и осмата цифра са подразделения, присъщи за самата КН [6].

4. Съгласно член 9, параграф 1 от Регламент № 2658/87 Комисията на Европейските общности с помощта на комитет на представителите на държавите-членки е оправомощена да приема правилата за класификация на стоките в КН в съответствие с процедурата, определена в член 10 от Регламент № 2658/87.

5. Приложение I, втора част, раздел IV, глава 19 към Регламент 2658/87 обхваща позициите от КН относно „хранителни продукти, приготвени на базата на житни растения, брашна, скорбяла, нишесте или мляко; тестени сладкарски изделия“.

6. Позиция 1901 от КН обхваща „[е]кстракти от малц; хранителни продукти от брашна, едрозърнест и дребнозърнест грис, скорбяла, нишесте или екстракти от малц, несъдържащи какао или съдържащи тегловно по-малко от […]; хранителни продукти, приготвени от продуктите от № 0401 до № 0404[7]“, сред които и подпозиция 1901 90 99 от КН, посочваща „други“ стоки.

7. Позиция 1905 от КН се отнася до „[х]лебарски, тестени сладкарски или бисквитени продукти, дори с прибавка на какао; нафора, празни капсули от тесто за медикаменти, тесто за запечатване, сухи тестени листа от брашно, скорбяла или нишесте и подобни продукти: […]“, като в подпозиция 1905 90 от КН „[д]руги“ включва допълнителната подпозиция 1905 90 20 от КН „[н]афора, празни капсули от тесто от видовете, използвани за медикаменти, тесто за запечатване, сухи тестени листа от брашно, скорбяла или нишесте и подобни продукти“.

8. В някои езикови редакции на позиция 1905 от КН се упоменават „сухите“ продукти, понякога „сухите сушени листа от брашно“ [8], за разлика от текста на нидерландски език [9]. В някои редакции като английската и словенската може дори изрично да се срещне понятието „оризова хартия“ [10].

9. Съгласно точка 1 от приложението към Регламент (ЕО) № 1196/97 на Комисията от

6 — Вж. съображенията на Регламент № 2658/87 (по-специалното третото), членове 1 и 3 от този регламент, както и Решение от 27 септември 2007 г. по дело Medion и Canon Deutschland (C-208/06 и C-209/06, Сборник, стр. I-7963, точка 3).

7 — Позиции 0401—0404 обхващат стоки като мляко и сметана, суроватка и продуктите на основата на тези съставки.

8 — Това се отнася за немската („getrocknete Teigblätter aus Mehl oder Stärke“), френската („pâtes séchées de farine, d'amidon ou de fécule en feuilles“), испанската („pastas secas de harina, almidón o fécula, en hojas“) и португалската („pastas secas de farinha, amido ou fécula“) езикова редакция.

9 — Нидерландската („dergelijke producten van meel of van zetmeel“), датската („lignende varer af mel eller stivelse“) и шведската („liknande produkter“) редакция с повече или по-малко подробно препращане към „подобните продукти“ в края на изброяването не са толкова изчерпателни като някои други езикови редакции, които между споменаването на „тестото за запечатване“ и „подобните продукти“ съдържат и други понятия, възпроизведени в следващата бележка под линия.

10 — Вж. „rice paper“ в английската езикова редакция и „rižev papir“ в словенската езикова редакция.

27 юни 1997 година относно класирането на определени стоки в Комбинираната номенклатура [11] (този регламент се основава на посочения по-горе член 9 от Регламент № 2658/87) следните стоки трябва да се класират в подпозиция 1905 90 20 от КН:

„Хранителен препарат на базата на оризово брашно, сол и вода, представен под формата на листове или кръгчета с различни размери, сушени, прозрачни.

Тези листове, след като бъдат накиснати във вода, за да могат да се сгъват, се използват обикновено за направата на „обвивките“ на пролетни рола (цилиндрични пълнени хапки) и аналогични продукти.“ [12]

10. Точка 1 от приложението към Регламент № 16/97 посочва следните мотиви в тази връзка:

„Класирането се определя от разпоредбите на общи правила 1 и 6 за тълкуване на Комбинираната номенклатура и от текстовете на кодове по КН 1905, 1905 90 и 1905 90 20.“

Б — *Опрощаване на вносни сборове поради съображения за справедливост*

11. Член 239 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността [13] (наричан по-долу „Митническият кодекс“) предвижда евентуалното опрощаване на вносните или износните сборове при особени положения. Член 239, параграф 1, второ тире от Митническия кодекс гласи:

„[О]прощаване на вносни или износни сборове се извършва […] в случаи […] които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. […]“

11 — ОВ L 170, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 10, стр. 99.

12 — В нидерландската езикова редакция: „Voedselbereiding in de vorm van droge, doorschijnende vellen, met verschillende afmetingen, vervaardigd van rijstmeel, zout en water. De vellen worden, na weken in water om ze plooibaarte maken, meestal gebruikt om daarvan de „wikkels” voorloempia's en dergelijke te vervaardigen“.

13 — ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

II — Обстоятелства

12. Heuschen & Schrouff, вносител на хранителни продукти и съставки, внася от много години оризова хартия от Виетнам [14].

13. През 1996 г. и следващите години митническият агент, упълномощен от Heuschen & Schrouff, декларира внасяната оризова хартия в подпозиция 0190 99 от КН за целите на допускането ѝ за редовен внос. С писмо от 21 март 1996 г. нидерландските митнически органи посочват на Heuschen & Schrouff, че оризовата хартия всъщност трябва да се класира в подпозиция 1901 90 99 от КН.

14. На 27 юни 1997 г. Комисията приема Регламент № 1196/97 [15], публикуван в *Официален вестник на Европейските общности* на 28 юни 1997 г. и влязъл в сила на 19 юли 1997 г.

15. Heuschen & Schrouff продължава вноса на оризова хартия в подпозиция 1901 90 99 от КН след приемането на този регламент, което е приемано от нидерландските митнически органи под формата на 29 декларации за период от 6 месеца (като извършва документна, а в един случай и физическа проверка). На 16 март 1998 г. нидерландските митнически органи уведомяват, че в митническата декларация следва да се упоменава подпозиция 1905 90 20 от КН. По-късно същия ден посочените митнически органи потвърждават като правилна декларация, в която е използвана подпозиция 1901 90 99 от КН. Считано от 17 март 1998 г., Heuschen & Schrouff използва подпозиция 1905 90 20 от КН за вноса на оризова хартия.

16. С акт за установяване на митнически задължения от 22 ноември 2000 г. на Heuschen & Schrouff е разпоредено да заплати мита в общ размер от 645 399,50 NLG (292 869,52 EUR) за цялата внесена оризова хартия в периода от 13 ноември 1997 г. до 31 декември 1998 г. Като се позовават на Регламент № 1196/97, митническите органи обясняват, че посочената в митническите декларации подпозиция 1901 90 99 от КН била неправилна и поради това се налагало коригиране на съответните актове за установяване на митнически задължения.

17. Като се произнася по жалбата, подадена от Heuschen & Schrouff, с решение от 9 март 2001 г. инспекторът потвърждава разпорежданията за плащане. Това

14 — Позната и под наименованието „оризови листа“ или на английски език „rice paper“.

15 — Вж. точки 9 и 10 от настоящото заключение.

решение не се отнася до разпореждане за плащане на сума в размер от 13 650,30 NLG (6 194,24 EUR) във връзка с митническа декларация от 16 март 1998 г., която е била отменена. След корекция сумата, която следва да се заплати, е определена на 636 518,40 NLG (282 645,21 EUR) за периода от 25 ноември 1997 г. до 2 февруари 1998 г.

18. На 13 декември 2002 г. Heuschen & Schrouff подава молба до националните митнически органи за опрощаване на съответното митническо задължение в съответствие с член 239, параграф 1 от Митническия кодекс. На 19 септември 2002 г. тази молба е предадена на Комисията.

19. С Решение REM 19/2002 от 17 юни 2004 г. Комисията отхвърля молбата с мотива, че макар наистина да имало особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, това не променяло обстоятелството, че Heuschen & Schrouff е действало при условията на груба небрежност. В това отношение Комисията посочва, че публикуването на Регламент № 1196/97 на 28 юни 1997 г. сложило край на сложността и неяснотата на тарифното класиране. Към този момент Heuschen & Schrouff трябвало да се запознае с положението, като най-малкото поиска информация.

20. На 23 септември 2004 г. Heuschen & Schrouff подава настоящата жалба срещу посоченото решение на Комисията.

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

21. В подкрепа на жалбата си Heuschen & Schrouff сочи три правни основания:

— нарушение на член 239 от Митническия кодекс, неправилна преценка на фактите и липса на мотиви,

— нарушение на принципите на добра администрация и на равно третиране,

— нарушение на принципа на пропорционалност.

22. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля жалбата и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

23. В пасажите от обжалваното съдебно решение, които са предмет на разглеждане тук, Първоинстанционният съд установява, че грешката на нидерландските митнически органи действително е породила особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, но това не променя факта, че Heuschen & Schrouff е действало при условията на груба

небрежност. Според Първоинстанционния съд публикуването на Регламент № 1196/97 е сложило край на съществуващото по-рано положение, което може и да било сложно по отношение на редакцията на нидерландски език. След този момент обаче са се проявили евентуалните несъответствия между декларациите, подадени до момента, и Регламент № 1196/97. При всички положения митническите органи е трябвало да бъдат уведомени относно тези несъответствия. Първоинстанционният съд добавя, че грешките на митническия агент следва да се припишат на поведението на Heuschen & Schrouff. От това според Първоинстанционния съд следва, че Решение REM 19/2002 на Комисията е правилно и че член 239 от Митническия кодекс не е нарушен.

IV — Исканията в производството пред Съда

24. Heuschen & Schrouff иска

— да се отмени решението на Първоинстанционния съд от 30 ноември 2006 г. по дело T-382/04,

— да се отмени решението на Европейската Комисия от 17 юни 2004 г. (REM 19/2002), с което се установява, че опрощаването на вносните сборове в случая не е обосновано,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

25. Комисията иска

— да се отхвърли жалбата като неоснователна,

— да се осъди Heuschen & Schrouff да заплати съдебните разноски.

26. След приключване на писмената фаза на производството, на 22 май 2008 г. се провежда съдебно заседание с участието на Heuschen & Schrouff, нидерландското, гръцкото и италианското правителство, както и на Комисията. По време на съдебното заседание не са посочени никакви нови обстоятелства.

V — По жалбата

A — *Доводи на страните*

27. В рамките на производството по обжалване Heuschen & Schrouff предявява само едно правно основание, с което твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил член 239 от Митническия кодекс [16]. Освен това представените от Първоинстанционния съд мотиви в подкрепа на направените от него заключения били недостатъчни. При всички положения направените от него заключения не можели да се основат на мотивите на обжалваното съдебно решение.

28. Жалбоподателят счита, че правилното класиране на непреминалата топлинна обработка оризова хартия до момента изобщо не е установено. Според него Първоинстанционният съд неправилно е приел, че класирането в позиция 1905 90 20 от КН е несъмнено. Heuschen & Schrouff оспорва това класиране, което преценява за погрешно, и сочи, че едновременно с това Hoge Raad der Nederlanden е сезиран с въпрос относно правилното класиране, което трябва да се направи [17].

29. Жалбоподателят счита, че с прилагането на критериите, изведени от естеството на грешката (съответно сложността на разпоредбата), от професионалния опит на заинтересуваното лице и положената от него грижа, изискваното съгласно член 239 от Митническия кодекс разглеждане трябва като цяло да доведе до опрощаване на вносните сборове.

30. Според него във връзка с изведения от сложността на разпоредбата критерий следва да се отбележи, че са налице грешки както от страна на нидерландските митнически органи, така и от страна на Комисията. С Регламент № 1196/97 Комисията приела явно неточна и във всички случаи двусмислена правна уредба, която противоречала на практиката на Съда [18]. В краен случай в нея можела да попада преминалата топлинна обработка оризова хартия, но не и непреминалата такава обработка оризова хартия, която се внасяла от Heuschen & Schrouff. Освен това в текста на позиция 1905 от КН на нидерландски език изобщо не се посочвала оризовата хартия. Това създавало объркване. От своя страна и нидерландските митнически органи допуснали грешка, като приели и потвърдили след публикуването на Регламент № 1196/97 29 декларации в период от 6 месеца, в които стоките били класирани в позиция 1901 от КН. Едновременно с това следвало да се вземе предвид сложността на правилата за класиране, която не била преодоляна с публикуването на Регламент № 1196/97, противно на приетото от Първоинстанционния съд. С оглед на Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия [19] също така следва да се вземе

16 — В началото на жалбата Heuschen & Schrouff посочва и нарушение на членове 899—909 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3). Същевременно, тъй като по-нататък в жалбата няма никакво конкретно позоваване на тези разпоредби относно административното производство, в рамките на което се вземат решенията на основание член 239 от Митническия кодекс, считам, че става въпрос само едно правно основание на жалбата, свързано по същество с член 239 от Митническия кодекс.

17 — Вж. точка 2 от настоящото заключение.

18 — Heuschen & Schrouff се позовава на Решение от 11 август 1995 г. по дело Uelzena Milchwerke (C-12/94, Recueil, стр. I-2397).

19 — Решение от 3 март 2005 г. (C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, точка 48).

предвид целият период, през който посочените органи са продължили да действат погрешно. В този смисъл, противно на становището на Първоинстанционния съд, трябвало да се вземе предвид обстоятелството, че нидерландските митнически органи не направили никакво възражение в продължение на още шест месеца, а напротив одобрявали направеното класиране.

31. Относно критерия за професионалния опит отбелязвам, че Първоинстанционният съд е приел неправилно, че Heuschen & Schrouff имало значителен опит във вноса и износа. Така той неправилно го счел за опитен оператор и поради това за експерт в сферата на формалностите при внос и износ. Същевременно то самото не се занимавало с митническите декларации, а за целта използвало специализираните услуги на трети лица, действащи от негово име, на основание член 5 от Митническия кодекс. Техните действия не можели да му бъдат приписани в контекста на член 239 от Митническия кодекс. В случая предвид особената сложност на правната уредба, дори при голям професионален опит не би могло да се избегне твърдяното погрешно класиране.

32. Във връзка с критерия, изведен от задължението за полагане на дължима грижа, в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е поставил прекалено високи изисквания, дори ако се приеме, че Heuschen & Schrouff било опитен оператор. Освен това Първоинстанционният съд погрешно го е приравнил с прекия представител, определен от него. Според него не личало поради какви причини Heuschen & Schrouff трябвало да се усъмни в класирането в КН, правено до момента. То разполагало с достатъчно данни, доказващи правилността на позиция 1901 от КН, както вече е посочило в направеното от него представяне на критерия относно сложността на правната уредба, и по-специално с оглед на факта, че Регламент № 1196/97 не уреждал по никакъв начин непреминалата топлинна обработка оризова хартия, която то внасяло. То не приложило този регламент не защото не го било чело, а защото този регламент не се прилагал за внасяните от него стоки, което потвърдили и нидерландските митнически органи. Трябвало също да се има предвид, че КН не била изменяна през периода 1996—1998 г. в съответствие със съдържанието на Регламент № 1196/97. Положението, във връзка с което било постановено Решение по дело Covita [20], посочено от Първоинстанционния съд, не било съпоставимо поради посочените причини. Жалбоподателят счита, че именно нидерландските митнически органи трябва да носят отговорност за нарушението на задължението за полагане на дължима грижа, доколкото в период от 6 месеца приели 29 декларации, които към момента се считали за погрешни. След това изтекли две години и осем месеца до разглеждането на молбата за опрощаване на сборовете. Според него тези обстоятелства следвало да се вземат предвид при преценката дали е налице евентуално ограничена и свързана с отминал период небрежност, проявена от страна на Heuschen & Schrouff, която е съвсем лека в сравнение с грубата небрежност на нидерландските митнически органи. Това се потвърждавало също от така наречения работен документ на нидерландските митнически органи от септември 2002 г., приложен към жалбата, предхождащ подаването на молба от Heuschen & Schrouff пред Комисията за опрощаване на вносните мита. В този

20 — Решение от 26 ноември 1998 г. (C-370/96, Recueil, стр. I-7711).

документ, позовавайки се на Решение по дело Sommer [21], нидерландските митнически органи приели, че при дадените обстоятелства Heuschen & Schrouff можело основателно да счита, че митническите органи действали правилно.

33. Комисията отбелязва най-напред, че жалбата до голяма степен възпроизвежда вече представените пред Първоинстанционния съд доводи. С тази забележка обаче тя не искала да повдигне възражение за недопустимост.

34. По-нататък Комисията отвръща, че доводите на Heuschen & Schrouff не могат да поставят под съмнение обжалваното съдебно решение. Според нея действително е налице особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, при положение че след публикуването на Регламент № 1196/97 нидерландските митнически органи неправилно не възразили срещу неточните декларации на Heuschen & Schrouff. Освен това не бил налице умисъл за измама. Комисията обаче счита, че другото условие, закрепено в член 239 от Митническия кодекс, изискващо липсата на груба небрежност от страна на заинтересуваното лице, не е изпълнено. Трите разгърнати от съдебната практика критерия (сложността на разпоредбите, неизпълнението на които води до пораждане на митническото задължение, както и професионалният опит и това, дали операторът е положил дължимата грижа) се разглеждали изключително по отношение на възприетия от съответния икономически оператор подход. Противно на твърденията на Heuschen & Schrouff, поведението на националните митнически органи нямало никакво значение на този етап от разглеждането.

Б — *Правни съображения*

35. Предварително следва да отбележа, че според мен твърдяното възпроизвеждане на доводите, на което се противопоставя Комисията, не предизвиква възражения. Действително жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд правни основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на изискванията за мотивиране, произтичащи от член 225 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда [22]. Същевременно, при положение че жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на общностното право от страна на Първоинстанционния съд, разгледаните в първата инстанция правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване [23].

21 — Решение от 19 октомври 2000 г. (C-15/99, Recueil, стр. I-8989).

22 — Решение от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия (C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точка 16).

23 — Решение от 13 юли 2000 г. по дело Salzgitter/Комисия (C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843, точка 43) и Решение по дело Interporc/Комисия, посочено по-горе (точка 17).

36. В това отношение следва да се отбележи, че установяването на факти и преценката им от страна на Първоинстанционния съд не могат да бъдат предмет на настоящото производство. Върху фактите може да бъде упражнен контрол от Съда само от гледна точка на правната им квалификация и на правните последици, които Първоинстанционният съд извежда от тях, за да заключи, че не са налице разглежданите тук условия за прилагане на член 239, параграф 1, второ тире от Митническия кодекс [24].

37. Ето защо трябва да бъде разгледан въпросът за правилното тарифно класиране на оризовата хартия, повдигнат от Heuschen & Schrouff [25]. Heuschen & Schrouff изглежда приема, че ако оспореното от него класиране в подпозиция 1905 90 20 от КН е неточно, въпросът за опрощаването на сборовете вече не би бил релевантен. В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че както установява Комисията, този въпрос не е предмет на настоящото производство, а на паралелното производство пред сезирания национален съд [26]. От друга страна, следва да се посочи, че би било по-логично разглежданият тук въпрос относно опрощаването на сборовете да се реши едва след произнасянето по въпроса за вземането под отчет [27]. Съгласно сегашната съдебна практика обаче не е необходимо произнасяне в такъв логически порядък [28].

38. Що се отнася до опрощаването на вносните сборове (в случая взети под отчет впоследствие) поради съображения за справедливост, член 239, параграф 1, второ тире от Митническия кодекс гласи, че вносните сборове могат да се опрощават при особени положения, произтичащи от обстоятелства [29], които не предполагат нито недобросъвестно поведение, нито груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. За да се прецени дали е налице „груба небрежност“ по смисъла на член 239, параграф 1, второ тире от Митническия кодекс, е необходимо да се

24 — Когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на член 225 ЕО да упражнява контрол над правната квалификация на фактите и над правните последици, изведени в резултат на нея от Първоинстанционния съд (Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, посочено по-горе, точка 41; вж. в този смисъл Lenaerts, K., Arts, D., Maselis, I., *Procedural Law of the European Union*, 2-ро издание, Лондон, 2006 г., стр. 457, точка 16-007). Както Съдът нееднократно е постановявал, подобна дейност по квалифициране всъщност представлява правен въпрос, който в това качество може да се подложи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване (вж. Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, посочено по-горе, точка 41, Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия (C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 26), както и Решение от 29 април 2004 г. по дело Парламент/Ripa di Meana и др. (C-470/00 P, Recueil, стр. I-4167, точка 41).

25 — Вж. точка 28 от настоящото заключение.

26 — За подробен отговор на въпроса за тарифното класиране на оризовата хартия препращам към представените от мен съображения по дело C-375/07 (вж. точка 2 от настоящото заключение), според които тя трябва да се класира в подпозиция 1905 90 20 от КН.

27 — В логически план единствено размерът на вече взетите под отчет сборове може да се опрости или възстанови. Докато производството по последващо вземане под отчет не е окончателно приключило, следователно не е установено дали въобще са налице сборове в определен размер, взети под отчет впоследствие на основание член 220 от Митническия кодекс, които да могат да бъдат предмет на опрощаване или възстановяване.

28 — Прилаганата в национален план практика явно все пак отчасти организира поредността на разглеждане на исканията, като по съображения за процесуална икономия се произнася по въпроса за опрощаването едва след като вземането под отчет е установено (Alexander, „Vorbemerkungen zu Art. 220, 221“, във Witte, *Zollkodex, Kommentar*, 4-то издание, 2006 г., точка 2). В бъдеще Модернизираният митнически кодекс, в редакцията на Регламент (ЕО) № 450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година за създаване на Митнически кодекс на Общността (Модернизиран митнически кодекс) (ОВ 145, стр. 1), внася положителна промяна, с която се цели спазването на логическа последователност в решенията, доколкото в член 84, параграф 2 от него се казва, че при обжалване на уведомлението за митническо задължение сроковете, в които трябва да се подадат исканията за възстановяване или опрощаване, се спират, считано от датата на подаване на жалбата, за срока на производството по обжалване.

29 — Тази обща клауза за справедливост позволява да се преценят особените обстоятелства по съответния случай — вж. в това отношение Berr/Trémeau, *Le droit douanier, Communautaire et national*, седмо издание, 2006 г., стр. 241, както и Huchatz, „Art. 239 — Erstattung oder Erlass in Sonderfällen“, във Witte, цит. съч., точки 1 и 28.

вземе предвид именно сложността на разпоредбите, неизпълнението на които води до пораждане на митническото задължение, както и професионалният опит и това, дали операторът е положил дължимата грижа [30]. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд прави съвсем точно позоваване на тези критерии [31].

39. Първоинстанционният съд също правилно определя, че настоящият спор се свежда единствено до въпроса относно грубата небрежност и следователно до преценката на тези три критерия. Страните всъщност единодушно признават — което се установява и от решението на Комисията — съществуването на особено положение по смисъла на член 239 от Митническия кодекс, доколкото нидерландските митнически органи неправилно не възразили срещу неточните декларации на Heuschen & Schrouff след публикуването на Регламент № 1196/97. Те единодушно считат, че не е налице умисъл за измама.

40. Що се отнася до сложността на правната уредба, считам, че Първоинстанционният съд тълкува и прилага правилно общностната правна уредба. В това отношение Първоинстанционният съд, който приема, че положението допреди приемането на Регламент № 1196/97 действително се характеризира с особена сложност, основателно преценява, като се позовава на Решение по дело Hewlett Packard France [32], че след приемането на този регламент положението трябва да се определи като изяснено. Противно на това, което поддържа Heuschen & Schrouff, в позоваването, направено в Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия [33] на „периода от време, през който е била налице допуснатата от органите грешка“, не откривам никакво основание, което да наложи различна преценка. Положението, разглеждано в посоченото по-горе Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, по отношение на което този период от време евентуално би могъл да има значение [34], не е съпоставимо с настоящото положение. Всъщност за разлика от разглежданото тогава дело настоящото се характеризира с обстоятелството, че публикуването на Регламент № 1196/97 води до изясняване на положението. Обстоятелството, че не само Heuschen & Schrouff, а и митническите органи не са се информирали от *Официален вестник*, не може да има никакво значение при тези обстоятелства. Въпреки че и митническите органи не са се информирали, това не освобождава заинтересуваните лица от поемането на собствена инициатива, тъй като по принцип небрежността на заинтересуваното лице се преценява на субективна плоскост, в центъра на която следва да попада самото лице. Следователно считам, че само в изключителни случаи следва да се взема предвид и поведението на митническите органи.

30 — Решение от 11 ноември 1999 г. по дело Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, стр. I-7877, точки 56 и 60). Вж. също Lyons, *EC Customs Law*, второ издание, 2008 г., стр. 489. Вж. представеното от мен заключение по дело Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, посочено по-горе, относно тъждествеността на тези критерии с някои от критериите по член 220, параграф 2 от Митническия кодекс, както и цитираната съдебна практика.

31 — Точка 44 от обжалваното съдебно решение.

32 — Решение от 1 април 1993 г. (C-250/91, Recueil, стр. I-1819, точка 28).

33 — Посочено по-горе (точка 48).

34 — Вж. в това отношение точка 55. Относно контекста на това съдебно решение в „Nacherhebung von Einfuhrabgaben, Nichterkennbarkeit eines Irrtums der Zollbehörden“, *Zeitschrift für Zölle und Verbrauchsteuern* 2005 г., стр. 230 и сл., и по-специално стр. 321, Harings разяснява, че порано митническите органи често са считали, че грешката не може да бъде открита само ако произтича от продължителна административна практика. Решение по дело Biegi Nahrungsmittel и Commonfood/Комисия, посочено по-горе, се противопоставя на тази практика. Harings освен това посочва, че неправилната административна практика може да е само един от признаците на грешка, която не може да се открие.

41. Що се отнася до критерия за професионален опит, не откривам никакъв проблем в тълкуването и прилагането на общностната правна уредба, направени от Първоинстанционния съд. Първоинстанционният съд основателно се позовава [35] на критериите, развити в Решение по дело Söhl & Söhlke [36]. Той също ясно излага, че самото заинтересувано лице не е неопитно и че поведението на митническия агент може да му се припише [37]. По отношение на въпроса за професионалния опит на заинтересуваното лице Първоинстанционният съд извършва фактическа преценка, която може да бъде оспорвана в жалбата само при стриктно определени условия, които тук не са налице [38]. Що се отнася до приписването на действията на митническия агент, следва да се отбележи, че според съдебната практика то може да се ограничи само ако агентът действа с умисъл за измама и ако длъжникът по митническото задължение също е засегнат от измамата [39]. По отношение на довода, че в случая класирането, за което се твърди, че е погрешно, не е могло да се избегне поради особената сложност на правната уредба дори при наличие на голям професионален опит, следва да се посочи, че това се отнася единствено до положението, предхождащо приемането на Регламент № 1196/97, и да се напомни, че този въпрос вече е разгледан на друго място [40].

42. Накрая, що се отнася до критерия за дължимата от оператора грижа, следва да се отбележи, че и в това отношение не се разкрива порок на обжалваното съдебно решение при проверката му. Първоинстанционният съд с основание се позовава по-специално на Решение по дело Deutsche Fernsprecher [41], на Решение по дело Covita [42] и на Решение по дело Binder [43] и посочва, че в случай като настоящия се счита, че операторите са запознати с публикациите в *Официален вестник* и единствено липсата на съответната езикова редакция може да обоснове изключение [44] от това. Противно на твърдението на Heuschen & Schrouff, в случая не са налице прекалено високи изисквания. След публикуването на Регламент № 1196/97 всеки длъжник по митническо задължение, който се намира в положението на Heuschen & Schrouff, в случай че полага дължимата грижа [45], би се запознал с този регламент и би уведомил по подходящ начин, така че да се отстрани неяснотата, която този регламент неизбежно поражда във връзка с извършваното до момента класиране. Впоследствие Първоинстанционният съд разглежда довода на Heuschen & Schrouff, според който на този етап трябвало да се разгледа поведението на нидерландските митнически органи, и по-конкретно неполагането на дължима грижа от тяхна страна. Първоинстанционният съд с основание отхвърля този довод. В това отношение напомням, както отбеляза вече и Комисията, че поведението на митническите органи няма никакво значение на този етап от разглеждането. По същество

35 — Вж. точка 59 от обжалваното съдебно решение.
36 — Посочено по-горе.
37 — Вж. точки 65 и 66 от обжалваното съдебно решение и направения по-нататък анализ до точка 70.
38 — Правилото, записано в член 225, параграф 1 ЕО и в член 58, първа алинея от Статута на Съда гласи, че обжалването пред Съда на ЕО се ограничава само до правни въпроси. По принцип се изключва провеждането на ново оценяване на фактите. Съдът разглежда фактически въпроси с твърде ограничен обхват, най-вече във връзка с неистински доказателства.
39 — Вж. в този смисъл Решение от 7 септември 1999 г. по дело De Haan (C-61/98, Recueil, стр. I-5003, точка 53).
40 — Вж. точка 40 от настоящото заключение.
41 — Решение от 26 юни 1990 г. (C-64/89, Recueil, стр. I-2535).
42 — Посочено по-горе.
43 — Решение от 12 юли 1989 г. (161/88, Recueil, стр. 2415).
44 — Вж. точки 75 и сл. от обжалваното съдебно решение.
45 — Въз основа на практиката на Съда Harings, цит. съч., стр. 231, стига до извода, че в това отношение приложимият стандарт е на „информирания вносител". Има се предвид разумният икономически оператор, който внимателно чете *Официален вестник*. За разлика от това неподходящ е стандартът, според който става въпрос за лице, което отлично познава правните разпоредби в областта на митническото право и тяхната структура, тъй като разполага с експертни познания в областта. Вж. Berr, „Droit douanier", *La semaine juridique — édition entreprise*, 1990 г., II 15876, стр. 589 и сл., и по-специално стр. 592 за критични бележки във връзка с тази концепция.

Heuschen & Schrouff иска двукратно отчитане на грешката на нидерландските митнически органи, която безспорно е налице и е призната както от Комисията в нейното решение, така и от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение — а именно, от една страна, във връзка с „особеното положение“ и от друга страна, във връзка с „небрежността на длъжника по митническото задължение“. При последното обаче може да става въпрос единствено за неговото поведение, тъй като поведението на митническите органи вече е преценено във връзка с наличието на „особено положение“.

43. Предвид горното считам, че Първоинстанционният съд се е произнесъл основателно, като е мотивирал решението си в достатъчна степен, че Heuschen & Schrouff е действало небрежно по смисъла на член 239, параграф 1, второ тире от Митническия кодекс.

44. При това положение жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

VI — Съдебни разноски

45. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Heuschen & Schrouff и то е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските.

VII — Заключение

46. С оглед на гореизложените съображения предлагам на Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Heuschen & Schrouff да заплати съдебните разноски.